

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 31 octombrie 2015, ora 19³⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **Luca 24:21, 25-27, 44-45, 32:**
„Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri...Atunci Isus le-a zis: «O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa? Și a început de la Moise, și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El»...Apoi le-a zis: «Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi.» Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile...și au zis unul către altul: «Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?»”.

Din toată inima vă spunem tuturor din toată lumea și celor ce sunt în legătură directă: bine ați venit în scumpul Nume al Domnului nostru! Toți din toate popoarele, limbile și națiunile simțiți-vă bine, simțiți-vă ca acasă. În Cuvântul de introducere a fost spus că Domnul a deschis înțelegerea ucenicilor Săi pentru Scripturi, pentru lucrurile pe care El le-a spus, ca ei să înțeleagă totul corect.

Dacă citim în lexiconul biblic vedem că în Noul Testament avem 845 de citate care au fost preluate din Vechiul Testament, atunci noi știm exact că Vechiul și Noul Testament sunt într-o armonie de sută la sută. Dumnezeu a dat aceste făgăduințe și la împlinirea vremii El le-a împlinit.

Avem saluturi deosebite din Cuba. Aceasta trebuie amintit. Voi știți, dacă Dumnezeu dorește, în noiembrie vom fi în Cuba. Frații de acolo ne-au scris că ei se adună, se roagă și postesc pentru adunările

care vor avea loc în cele trei orașe. Ei așteaptă ca Dumnezeu să ne binecuvânteze.

Fie ca Domnul Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți. Voi știți, noi vă prețuim pe toți și suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru toți care pot asculta și trăi împreună cu noi aceste lucruri.

Cât privește călătoria din Varna, Bulgaria, noi am mai fost acolo în anul 1999 și în acel loc am avut acea trăire minunată. Dumnezeu este credincios. Noi am văzut aceasta. Într-o mare biserică penticostală, duminică dimineața, s-a anunțat că vor fi patruzeci și cinci de minute de laudă și închinare carismatică, „ramba-țamba” și au urmat într-adevăr patruzeci și cinci de minute de lovituri de tobe și tot ce este în legătură cu aceasta.

Frați și surori, aceasta îmi atinge inima, într-adevăr te doare inima. Întrebarea este: Din ce motiv n-au recunoscut acești frați despre ce este vorba acum? Bărbatul de la televiziune a spus: „Frate Frank, eram copil când bunicul meu mi-a spus de fratele Branham. Iar acum tu ești aici”. Ca și acel bărbat din Lahore, Pakistan, care și el mi-a povestit de bunicul lui. Tot așa și acest bărbat din Varna, Bulgaria, a vorbit despre bunicul lui. Eu am fost copleșit. Adevărul este că fratele Branham, de la începutul anilor '50, de când a făcut călătoria în India, în Germania, în Elveția, în Suedia și în Africa de Sud, a devenit cunoscut în toate mișcările penticostale, dar ei n-au acceptat partea profetică, ci doar partea evanghelistică cu darul de vindecare. În adunările lui au venit mulți oameni și mișcarea penticostală a devenit o mare mișcare internațională. Dar întrebarea este: unde este Dumnezeu, unde este Cuvântul Său și unde intră Domnul în dreptul Lui?

Astăzi mi-am luat permisiunea să vă arăt următoarele lucruri referitoare la poporul Israel. Aceasta este „Tora”, care cuprinde cele cinci cărți ale lui Moise. Pentru Israel cele cinci cărți ale lui Moise sunt Alfa și Omega. Pentru poporul Israel nu există altceva pe pământ care să poată fi prețuit mai mult decât „Tora”, cele cinci cărți ale lui Moise. Dar pentru că ei n-au înțeles ce le-a spus Dumnezeu în cele cinci cărți ale lui Moise, a urmat „Talmudul Babilonian”, în care au

fost scrise interpretările proprii despre „Tora”, de la A la Z. Aceasta n-a fost destul, și atunci a urmat „Talmudul din Ierusalim” în care au fost scrise interpretările personale despre „Tora”. Ei spun că Talmudul este transmiterea orală, iar „Tora” este transmiterea în scris.

Frați și surori, harul pe care Dumnezeu ni-l dăruiește este să primim Cuvântul descoperit și să nu ne rătăcim în interpretări. Ne referim la „Catehism” și la alte cărți în care bisericile și-au stabilit învățăturile lor. Pe de o parte au biblia și pe lângă aceasta au ce se spune despre această biblie. Noi n-avem nevoie de nicio interpretare, noi n-avem nevoie de vreo carte personală. O singură Carte ne ajunge.

Pentru noi, în această țară, săptămâna trecută a fost ceva foarte critic. Netanyahu, prim ministrul Israelului, a fost în Berlin. Voi știți ce s-a întâmplat în al Doilea Război Mondial. Șase milioane de iudei au fost omorâți. Și chiar marele Mufti al Ierusalimului (musulman sunnit răspunzător de locurile sfinte din Ierusalim) a fost în Berlin și a spus: „Atât timp cât mai există Israelul nu va veni nicio pace”. Apoi Netanyahu a venit cu o astfel de povară la Berlin. Atunci s-a mai amintit că în al Treilea Reich germanii nu au vrut să facă ceva rău. Dar în iunie 1941 marele Mufti al Ierusalimului a venit în Berlin și a făcut propunerea ca: „Evreii să nu fie doar expulzați în celelalte țări, ci să fie exterminați”. Vreau să spun acest lucru cu următorul motiv: fratele Branham mi-a spus în 3 decembrie 1962: „Frate Frank, peste Germania nu este niciun blestem. Dumnezeu îi va trage la răspundere pe cei care se fac vinovați”. Nu vreau să vorbesc mai mult despre această temă, dar întreaga lume nu vrea să știe ce s-a întâmplat cu adevărat. Noi trebuie să știm că de peste trei mii de ani există Israelul și Ierusalimul este capitala poporului Israel. Noi vedem cum Dumnezeu a împlinit făgăduințele. Mi-am notat, Ierusalimul este amintit în Biblie de șapte sute opt zeci de ori. Dumnezeu a ales acest oraș, a ales acest popor și noi o credem din inimă. Mi-am notat și aceasta: Muntele Sionului este amintit în Biblie de o sută cincizeci și șapte de ori. Putem citi în Cuvântul profetic, când va duce Domnul la încheiere lucrarea Lui pe Muntele Sionului. Citim că atunci, la sfârșit, cei o sută patruzeci și patru de mii vor fi adunați pe Muntele Sionului. Putem citi cum Dumnezeu va pronunța sentința împotriva tuturor

popoarelor care se ridică împotriva poporului Său, Israel. Dumnezeu Își are poporul Său pe care l-a ales, de la Avraam, Isaac și Iacov. Noi respectăm ceea ce a făcut Dumnezeu și binecuvântăm Israelul în Numele Domnului nostru.

Noi toți, Mireasa Lui, suntem Israelul duhovnicesc, suntem luptători ai lui Dumnezeu. Și noi, ca și Iacov, ne-am luptat cu Dumnezeu, ne-am luptat și apoi am străpuns. Pe timpuri, așa era vestit în predici, ca noi să ne luptăm și să străpungem. Așa este scris: „Luptați-vă să *intrați pe poarta strâmtă*” (Mat. 7:13). Când noi ne dedicăm viața Domnului avem o luptă duhovnicească. Noi vrem să străpungem, ca să știm și să trăim că am primit har de la Dumnezeu în mod personal. Sunt multe lucruri despre care am putea vorbi.

Voi știți, tema noastră principală este revenirea lui Isus Hristos, chemarea afară și pregătirea Bisericii Mireasă. Nu ne-ar folosi prea mult dacă am ști când a fost primul congres sionist din Basel, când a fost declarația de la Balfour, când a fost proclamat statul Israel în mai, anul 1948 sau când a fost una sau alta. Toate aceste lucruri nu ne ajută deloc. Noi suntem mulțumitori pentru aceasta, da. Dar într-adevăr noi suntem interesați de chemarea afară și de pregătirea pentru ziua glorioasă a revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru. Noi știm că în fiecare trezire Duhul lui Dumnezeu a căzut; noi ne-am putea întoarce la timpul de dinaintea Reformei și am putea vedea cum au avut loc botezurile cu Duhul Sfânt, cum Dumnezeu a lucrat supranatural în toate trezirile. Apoi în generația noastră a venit și descoperirea Cuvântului. Mi-am notat și aceasta. De o sută zece ori s-a referit fratele Branham în predicile lui la fecioarele din Matei 25, a vorbit despre pregătire, despre chemarea afară și s-a referit la aceste lucruri, ce important este ca noi să fim pregătiți când Domnul va reveni. În predicile pe care le-a ținut el a pronunțat cuvântul „răpire” de șase sute nouăsprezece ori. Pentru el nu era important doar să aibă adunări, ci să aducă mesajul lui Dumnezeu pentru ca noi să fim pregătiți. Acum țineți-vă tare! De o mie patru sute șaptezeci și nouă de ori el a vorbit despre Mireasă, despre alegere, despre chemarea afară și a pus aceste lucruri înaintea noastră: „Iată Mirele revine, pregătiți-vă ca să-L întâmpinați!”. El a spus acest lucru de o mie patru sute șaptezeci și

nouă de ori, reamintind Mireasa, pregătirea, chemarea afară pentru ziua glorioasă a revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru.

Noi toți știm că fratele Branham a primit însărcinarea dumnezeiască să aducă ultimul mesaj și Dumnezeu ne-a dăruit harul să acceptăm și să primim, prin credință, să avem un acord interior: să spunem «Da». De aceea noi credem ceea ce Duhul lui Dumnezeu ne spune nouă, Bisericii Mireasă, în acest timp. Noi putem pune pe sfeșnic tot timpul că acest bărbat al lui Dumnezeu, ca toți prorocii, a avut o chemare directă. Mi-am notat aceste lucruri. Fără o chemare nu este o trimitere dumnezeiască și nu există o trimitere dumnezeiască fără o chemare cerească. Este necesar să știm: dacă Dumnezeu dăruiește făgăduințe, atunci vine și momentul când aceste făgăduințe se împlinesc. Atunci, noi care suntem creștini, biblic, putem accepta și primi ceea ce Domnul ne-a dăruit, prin har. Noi credem, cu convingere, că în 11 iunie 1933 fratelui Branham i-a fost spus: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergea prima venire a lui Isus Hristos așa tu vei fi trimis cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Isus Hristos”. Dumnezeu Și-a confirmat Cuvântul într-un mod supranatural. Niciodată pe pământ n-a mai existat o astfel de slujbă. Numai Domnul nostru, ca Fiu al omului, a avut această slujbă. Atenția noastră este direcționată înspre ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu, spre ceea ce El a făcut în timpul nostru și face și acum. Cu convingere, noi putem spune tuturor fraților și surorilor că astăzi nu este vorba doar de perioada anilor 1933-1946, când Îngerul Domnului a venit la fratele Branham, și el a primit însărcinarea directă și punerea în slujbă. Astăzi nu este vorba doar de perioada anilor 1946-1965, ci astăzi este vorba de perioada în care trăim și despre ceea ce a făcut Dumnezeu în ultimii cincizeci de ani, prin harul Său. Una a fost pregătirea pentru ceea ce urma să fie și acum este vorba despre pregătirea pentru ceea ce Dumnezeu vrea să facă la încheiere, prin harul Său. Este atât de important ca noi să primim legătura cu lucrarea lui Dumnezeu pe care o face astăzi! Doar cine găsește această legătură va trăi și încheierea, prin har. Este foarte puternic cum Dumnezeu a călăuzit toate lucrurile.

În cuvântul de introducere și în rugăciune noi am auzit că Dumnezeu a făcut sau trebuie să facă un început cu noi toți. Noi trebuie să trăim harul lui Dumnezeu în mod personal, să trăim iertarea păcatelor, pentru ca noi să putem spune: „Atât de sigur cum soarele strălucește pe cer, eu păcătosul am străpuns până când am primit siguranța că păcatele mele au fost iertate”. Noi să acceptăm, să primim prin credință și să trăim iertarea păcatelor. Să recitim primele două versete din Ps. 32, un Psalm al lui David, pe care l-am citit înainte. Acesta este începutul nostru: Ps. 32:1-2: *„Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul, căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea, și în duhul căruia nu este viclenie!”*. Ferice de acel om, ferice de tine, ferice de mine, ferice de noi! Păcatul nostru a fost iertat. Mielul lui Dumnezeu a luat păcatele lumii asupra Lui și în rănilor Lui noi am fost vindecați. În Rom. 4 Pavel a citat acest Cuvânt din Ps. 32. Citim din Rom. 4 de la v. 6 la 8: *„Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. «Ferice», zice el, «de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!»”*. Într-adevăr cu aceasta se începe, și anume că în Numele lui Isus Hristos să se predice iertarea păcatelor tuturor popoarelor. Nu o religie creștină, ci iertarea păcatelor, împăcarea cu Dumnezeu, harul și viața veșnică. Să ne întoarcem la început, așa cum a spus Petru în prima sa predică, ca să avem orientare: *„Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh”* (Fapte 2:38). Cine are o problemă cu aceasta? Frați și surori, chiar și scumpul nostru Domn, ca om, a putut spune: *„Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit”*. Să nu fie nicio împotrivire. Noi să fim mulțumitori că putem crede, că putem primi și putem face legământul unei conștiințe curate cu Dumnezeu.

Îmi este în mod deosebit pe inimă sămânța dumnezeiască, Cuvântul lui Dumnezeu. Să citim din Evanghelia după Marcu. Noi toți cunoaștem acest text biblic din Marcu 4 unde avem cuvântul prețios, introducerea în ceea ce înseamnă pentru tine și pentru mine

Cuvântul lui Dumnezeu. Noi știm, prima făgăduință dată după căderea în păcat a fost că Sămânța lui Dumnezeu va veni, Cuvântul va deveni trup ca să zdrobească capul șarpelui. Noi am recunoscut cum fratele Branham a accentuat deseori că „Cuvântul este Sămânța”. Gândiți-vă la Luca 8:11.

Noi citim din Marcu 4 de la v. 26: „*El a mai zis: «Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum»*”.

Dar sămânța este semănată. Sămânța a fost semănată, noi nu mai trebuie să ne îngrijim. Ploaia cade, căldura soarelui o încălzește, sămânța moare și germeul de viață din sămânță iese afară.

Vers. 28: „*Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic*”. Noi nu putem contribui cu nimic la creștere, ci Domnul însuși S-a îngrijit pentru aceasta. Preocuparea noastră ar trebui să fie ca pământul inimii noastre să fie cel mai bun pământ dintre cele patru feluri de pământ, așa cum a spus Domnul nostru în această pildă: un pământ avea spini și măcăciuni, unul era stâncos, celălalt altfel, dar pământul bun a primit sămânța Cuvântului, a adus rod, un grăunte a dat o sută, altul șaiszeci, și altul treizeci. Fie ca Dumnezeu să ne ajute ca sămânța Cuvântului pentru timpul nostru să cadă pe un pământ bun, roditor și apoi Duhul lui Dumnezeu să cadă ca o ploaie peste noi iar harul soarelui lui Dumnezeu să poată răsări peste noi pentru ca astfel Sămânța semănată să răsară, întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic. Noi credem că Domnul nostru, conform Ioan 12, este Sămânța de grâu care a căzut în pământ. El a murit și a înviat. Așa cum din punct de vedere pământesc noi toți am fost în Adam și suntem acum pe pământ, tot astfel noi am fost în al doilea Adam, în Isus Hristos, Domnul nostru. Noi toți am fost aleși în El înainte întemeierii lumii ca să fim fii și fiice ale lui Dumnezeu, după buna plăcere a voii Sale. El a fost Cel dintâi născut dintre mulți frați, El a fost Sămânța originală. Și noi suntem Sămânța care am fost hotărâtă mai dinainte ca să fim în această generație, am fost Sămânța care a fost semănată și care răsare acum. Hotărârea mai dinainte și făgăduința lui Dumnezeu

de la început a fost ca fiecare sămânță să aducă rod după soiul ei. Cine va semăna ovăz va recolta ovăz; cine va semăna grâu va recolta grâu.

Frați și surori, la revenirea Domnului nostru doar grâul va intra în hambarul ceresc. Așa cum a spus Ioan Botezătorul în predica lui din Matei 3:11-12: *„Eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Acela Își are lopata în mână, Își va curăța cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar”*.

Este minunat că Domnul Dumnezeu nostru are fii și fiice pe pământ ca întâi născuți. El este Cel dintâi născut, iar noi suntem întâii născuți, prin har. Noi suntem fii și fiice pe deplin și avem făgăduința: *„Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este”*. Ce chemare cerească avem noi! O chemare mai înaltă nu există. Frați și surori, să nu ne uităm la noi înșine sau la împrejurările prin care trecem, ci să privim la Domnul nostru, la Dumnezeu nostru, și să-I mulțumim pentru marea prioritate că putem trăi acum, că putem primi sămânța dumnezeiască, că putem trăi ca această sămânță răsare acum și ajunge la desăvârșire, la coacere. Iar la revenirea Domnului nostru vom trece de la credință la vedere, vom vedea toate aceste lucruri pe care le credem.

În Cuvântul din 1 Ioan 2, bărbatul lui Dumnezeu a scris cine și ce suntem noi și ceea ce vom fi, prin har. 1 Ioan 2:28: *„Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la revenirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El („Și chiar acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va descoperi El, să avem o nădejde plină de bucurie și, la revenirea Lui, să nu trebuiască să ne dăm înapoi dinaintea Lui, rușinați” – lb. germ.)”*. Aceasta ne face să ne amintim cu o mare durere de fecioarele nechibzuite. Ele au fost chemate afară. La început toate erau fecioare, dar la sfârșit El a trebuit să le spună celor din urmă: „Eu nu vă cunosc” și ușa a fost încuiată.

Frați și surori, nu începutul, ci sfârșitul va fi încoronat. Ce a reamintit și evidențiat fratele Branham deseori? „Nu ca noi să rămânem doar la botezul cu Duhul Sfânt și să spunem «avem botezul

cu Duhul Sfânt»”. Acum când am fost în Varna am fost călăuzit în așa fel ca să dau mărturia mea pe scurt: și anume că în anul 1948 am fost botezat în biserica baptistă în cele trei titluri. Însă când am auzit adevărul m-am lăsat botezat biblic *în Numele Domnului Isus Hristos*. Și știți voi ce s-a întâmplat la sfârșitul adunării? Un predicator mai în vârstă, bine îmbrăcat, m-a îmbrățișat și mi-a spus: „Frate Frank, până acum eu am știut că botezul biblic este *în Numele Domnului Isus Hristos* și că trebuie să aibă loc în acest fel. Dar niciodată nu m-am gândit că eu însumi trebuie să fiu botezat în felul acesta. Dar astăzi Dumnezeu m-a ajutat, mi-a luat măhrama de pe ochii și inima mea, și cu prima ocazie eu mă voi boteza în Numele Domnului Isus Hristos”. Iar acum, în biserica în care el slujește, sunt peste cincizeci de persoane (**care**) vor să se boteze biblic *în Numele Domnului Isus Hristos*. Noi o putem vedea în mod direct: dacă Cuvântul cade pe un pământ roditor și mărturia este crezută, atunci Dumnezeu dăruiește descoperire, atunci se iau decizii și noi putem să-L urmăm pe Domnul prin credință și ascultare.

Continuăm referitor la Sămânță. Cuvântul este Sămânța. Am putea citi toate aceste versete minunate din Ps. 22, Ps. 89, Isaia 53 unde este scris despre Sămânță: „*Sămânța Lui Îi va sluji Lui*”. Căci viața Lui este în Sămânța Lui. Noi am primit Cuvântul Său ca Sămânță și aceeași viață care este în Sămânța Cuvântului va răsări în noi. De aceea noi n-avem nevoie de nicio interpretare.

Pentru noi este neplăcut, dar trebuie s-o spunem. Din păcate toate interpretările nu sunt doar undeva, ci sunt și între aceia care se referă la fratele Branham. Dacă am intra în toate detaliile atunci ți-ai putea lua capul în mâini și să fugi de acolo. Dar mulțumire lui Dumnezeu că noi am primit har înaintea Lui, că nu este niciun lucru de neînțeles, în mijlocul nostru n-au fost, nu sunt și nu vor fi niciodată explicate lucruri neînțelese. Așa cum Ioan a scris despre adevăr, că Adevărul va rămâne în veci. Atât de sigur cum noi suntem născuți din nou din Cuvântul adevărului prin Duhul adevărului, la o nădejde vie, tot atât de sigur noi am primit legătura cu Dumnezeu.

În Evrei 12 bărbatul lui Dumnezeu a scris că noi suntem ceata întâilor născuți. Citim Evrei 12:22-24: „*Ci v-ați apropiat de muntele*

Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel”.

Noi suntem conectați cu Dumnezeu. Cât de des am spus lucrul acesta! Frați și surori, în mișcarea penticostală au fost rugăciuni de felul acesta: „Doamne, descoperă-ne Cuvântul Tău proaspăt de la tronul Tău!”. Dar unde sunt ei acum când Cuvântul a fost descoperit proaspăt de la tron? Noi vedem întotdeauna că este harul lui Dumnezeu de la început și până la sfârșit. Și s-o spunem din nou: doar sfârșitul va fi încoronat. Nouă ne merge așa ca să avem parte de răpire.

Eu mi-am notat aici aceste lucruri: fratele Branham a vorbit de o mie patru sute șaptezeci și nouă de ori despre Mireasă, despre Mire și despre faptul că Mireasa trebuie să fie pregătită să-L întâmpine pe Mire când El va reveni. De șase sute nouă zeci de ori el a vorbit despre răpire – aceasta a fost tema principală, despre aceasta era vorba, despre chemarea afară, despre pregătire și să auzim când trâmbița lui Dumnezeu va răsună. Exact aici în Evrei 12, imediat după v. 24 urmează vers. 25: „*Luați seama* („Feriți-vă de aceasta” – lb. germ.) *ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește!*”.

Astăzi El îți vorbește ție și mie. Nu ajunge doar să spunem că aparținem de ceata întâilor născuți. Ci să luăm seama, să ne ferim ca nu cumva să respingem pe Acela care ne vorbește!

Mai departe este scris: „...*Căci, dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri*” (vers. 25). Lăudat și slăvit să fie Domnul Dumnezeul cel atotputernic pentru credincioșia Lui, pentru Cuvântul și harul Său! Și permiteți-mi să spun aceasta direct de aici, așa cum îmi vine în inimă: Dacă noi facem parte din gloata întâilor născuți atunci noi nu vom respinge astăzi, când El ne vorbește, atunci noi vom primi Cuvântul ca adevăr. Așa

cum este scris: „*Astăzi dacă auziți glasul Cuvântului Lui, nu vă împietriți inimile!*”.

Cu tristețe trebuie să spunem aceasta: oamenii care se referă la fratele Branham, s-au oprit la anul 1965 și așteaptă ca el să revină și să aibă slujba în cort. Frați și surori, vă spun încă o dată: tot ceea ce a aparținut de slujba fratelui Branham s-a împlinit. Dumnezeu n-a făcut niciodată o lucrare pe jumătate. El a făcut întotdeauna o lucrare completă. Așa cum a fost cu Ioan Botezătorul, la fel a fost cu fratele Branham. În accidentul în care fratele Branham a fost luat Acasă un tânăr de 17 ani, beat, a intrat pe contrasens și a ciocnit frontal mașina fratelui Branham. Acel tânăr de 17 ani împreună cu cel care îl însoțea au murit pe loc. Ce să spunem dacă Dumnezeu a permis aceasta?

Știți ce a făcut fratele Frank? Fratele Frank a deschis Biblia la Amos 3:7 unde este scris: „*Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci*”.... „*Sau se întâmplă o nenorocire într-o cetate fără s-o fi făcut Domnul?*”.

Se întâmplă vreo nenorocire în vreun oraș pe care Dumnezeu să n-o fi permis să se întâmple? Noi nu suntem aici să rostim o judecată asupra acestor lucruri. Ci noi suntem aici ca să credem că slujba lui s-a încheiat. Aici nu are loc proslăvirea unor oameni, ci în toate doar Domnul Dumnezeu să primească lauda și închinarea. Câteodată fratelui Branham i s-a dat un loc lângă Domnul, altă dată de parcă el ar fi fost Domnul. Nu! Dumnezeu nu-Și dă cinstea nimănui. Dumnezeu a fost Cel fără greșală. Fratele Branham a fost doar un vas pe care Dumnezeu l-a umplut și prin care El a putut lucra în mod supranatural.

Ceea ce este scris în Rom. 8:28 mi-a mers la inimă: „*De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu*”. Voi nu trebuie să vă forțați. Ceea ce Dumnezeu spune în Cuvântul Lui este întocmai așa.

Citim Rom. 8:29: „*Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mulți frați*”. Da,

este foarte puternic. Născuți din nou din același Cuvânt, din același Duh, născuți din nou la o nădejde vie, ca fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Și vers. 30: „*Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit*”.

Dacă sunt aici frați și surori sau nou veniți care încă n-au siguranța mântuirii, primiți-o astăzi din partea lui Dumnezeu, așa cum o spune Cuvântul aici. Pe cei care i-a chemat pe aceia i-a socotit neprihăniți, i-a proslăvit, i-a iertat, i-a primit. Ei Îi aparțin Lui, ei au fost răscumpărați prin Sângele Mielului vărsat pe crucea de la Golgota. Domnul nostru, ca Mare Preot, a intrat în Sfânta Sfințelor cu însuși Sângele Lui. Nu vorbim doar despre desăvârșire, Mireasă și răpire. Ci vorbim și pentru aceia care astăzi fac un început nou, ca voi să fiți conectați împreună, ca voi să fiți conectați cu Cuvântul, ca voi să faceți un început cu Dumnezeu. Noi vrem să predicăm Cuvântul în așa fel ca fiecare să facă un început și o continuare cu Dumnezeu și ca toți împreună să ajungem la desăvârșire și s-o trăim. Noi n-am venit de aproape și de departe, din toată Europa și de peste Ocean doar ca să avem o întâlnire în acest loc, să avem o adunare. Noi am venit aici ca să fim în legătură cu Dumnezeu, să fim aici ca să acceptăm și să primim sămânța dumnezeiască a Cuvântului în noi.

Și cum a accentuat fratele Branham deseori când îi avea în față pe penticostali: „Nu ajunge doar să folosiți darurile Duhului și să vorbiți despre dragoste. Nu. Fiecare Cuvânt trebuie crezut” – acesta este semnul că noi suntem conectați direct cu Dumnezeu. „*Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele*” (Ioan 15:7). Fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este prețios pentru noi. Este așa? „Aminul” a fost slab. Fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este prețios pentru noi. Cuvântul este și rămâne Sămânța.

Să facem un cuprins a ceea ce am spus astăzi. Mulțumire pentru slujba pe care Dumnezeu a făgăduit-o în acest timp. Suntem mulțumitori pentru slujba fratelui Branham. El a fost prorocul făgăduit care a avut o confirmare supranaturală dovedită. Credeți voi că Dumnezeu a venit într-un nor supranatural în 28 februarie 1963?

Credeți voi că șapte tunete ar fi răsunat acolo și că stâncile și pietrele s-ar fi prăvălit la vale dacă acest bărbat n-ar fi fost un bărbat trimis și însărcinat de Dumnezeu? Numai Dumnezeu poate da confirmarea supranaturală și doar El a făcut-o. Fratele Branham a fost un bărbat trimis de Dumnezeu cu mesajul lui Dumnezeu pentru poporul lui Dumnezeu în generația noastră. Și fotografia cu norul supranatural care a fost făcută când a avut loc discuția cu Dr. Best, că „zilele apostolilor au trecut” ș.a.m.d. Înainte ca fratele Branham să meargă pe platformă fratele Bosworth a purtat discuția cu Dr. Best. După aceea s-a întâmplat că doi fotografi au făcut fotografii din care n-a reușit nici una. Ci doar fotografia cu lumina și norul supranatural deasupra capului fratelui Branham. Dumnezeu a dat mărturie că acesta este bărbatul pe care El l-a hotărât mai dinainte pentru acest lucru, ca el să aducă ultimul mesaj. Noi suntem mulțumitori din toată inima, că de la început noi am fost în legătură cu această slujbă, prin harul lui Dumnezeu. Și astăzi noi putem pune în legătură întreaga lume cu aceste lucruri. În întreaga lume se poate spune: „aici este scris despre făgăduință și aici este împlinirea”. Noi putem spune că așa cum Domnul nostru a putut vorbi atunci despre ceea ce era scris în Moise, Proroci și în Psalmi și le-a deschis mintea ucenicilor pentru scripturi, tot așa este cu noi astăzi. Frați și surori, acesta este harul.

Cuvântul făgăduit este Sămânța, copiii făgăduinței acceptă și primesc Cuvântul făgăduinței și peste ei vine Duhul Sfânt, iar viața care este în acest Cuvânt-Sămânță va ieși la iveală din ei. De aceea o spun încă o dată: nu vă uitați la voi înșivă. Uitați-vă la Domnul, credeți fiecare Cuvânt și vă va fi descoperit. Așa cum am citit în Marcu 4: Sămânța va fi semănată. Cine o știe mai bine ca semănătorul? Tu, frate, care ești semănător, semeni sămânța, apoi te culci, nu mai ai nicio grijă. Ploaia cade, soarele o încălzește, sămânța moare și viața iese la iveală. Iar într-o zi va avea loc recolta care va fi strânsă în grânar. Dumnezeu este un Dumnezeu credincios. Sămânța dumnezeiască a Cuvântului care a fost semănată în generația noastră va ajunge la o coacere finală de sută la sută. Nu vă îngrijorați deloc. Încredeți-vă în Dumnezeu, credeți-L pe Dumnezeu. El va împlini

fiecare făgăduință. Tot ceea ce noi mai așteptăm se va împlini. Nicio făgăduință nu va rămâne neîmplinită.

Încă un gândul referitor la ceea ce am auzit astăzi pe scurt. Ceea ce se întâmplă în întreaga lume este într-adevăr foarte puternic. Se ajunge până la marginea pământului și ultimul mesaj ajunge ultimele persoane individuale. Cineva a spus aseară: „Când ultimul va fi chemat afară atunci vom spune «Amin. Totul s-a încheiat»”. Dumnezeu are un plan de mântuire pe care El îl aduce la desăvârșire în timpul nostru.

Să spunem acest lucru încă o dată. Nu este vorba despre perioada anilor '33 care a fost importantă pentru fratele Branham. Pentru noi este importantă nu doar perioada din '33 până '65. Pe cât de importantă a fost acea perioadă pentru fratele Branham, pe atât de importantă este această perioadă de timp în care trăim noi acum, ca noi să avem un acord interior față de Cuvântul lui Dumnezeu, să acceptăm și să primim tot ceea ce a spus El, căci doar Cuvântul-Sămânță care este semănat în noi, doar acest Cuvânt va răsări și va aduce o recoltă. Este nevoie ca să acceptăm și să primim în inimă cu grijă, cu credință, fiecare Cuvânt să ne fie descoperit și apoi să-l putem trăi în împlinirea lui. Domnul îi cheamă afară pe ultimii din toate popoarele și din toate țările și în curând trâmbița lui Dumnezeu va răsună și Domnul va reveni așa cum a făgăduit, iar noi Îl vom vedea. Noi Îl vom vedea, așa cum am citit în 1 Ioan 2, și să trăim că la revenirea Domnului, niciunul din noi să nu rămână de rușine și depărtat de El. Aceasta este țința vestirii.

Într-adevăr fratele Branham a putut spune că el a fost transpus în slavă și a văzut Mireasa. Toți erau tineri, toți erau îmbrăcați în alb. Ei nu erau doar îmbrăcați în alb. V-o spun fiindcă și eu am văzut-o. Nu este un alb pe care noi îl vedem aici, ci era un alb strălucitor, și tuturor biruitorilor le-au fost date haine albe strălucitoare. Eu am putut vedea aceasta când am trăit răpirea. Nu doar că toți erau îmbrăcați în alb, ci acolo nu era nicio pată, nicio zbârcitură. Astăzi noi suntem în prezența lui Dumnezeu. Noi suntem curățiți prin Sângele Mielului, suntem aici ca să fim spălați prin apa Cuvântului. Prin Sângele Mielului, viața noastră personală a fost curățată de tot ceea ce nu

poate sta înaintea lui Dumnezeu. Prin apa Cuvântului, prin vestirea Cuvântului, fiecare temă este accentuată, ca noi să ieșim afară din toate încurcăturile și din toate celelalte lucruri vechi, să venim la Cuvântul lui Dumnezeu și să fim sfințiți în Cuvântul adevărului. Pentru că fără această sfințire nimeni nu-L va putea vedea pe Dumnezeu.

Frați și surori, să ne bucurăm de aceste lucruri. Eu sper că în vestire nu este o atmosferă apăsătoare. Ci credința și încredințarea au fost trezite în noi. Într-o predică, chiar dacă este mai tăietoare, nu trebuie să lipsească mângâierea și zidirea. Nu ca oamenii să fie trântiți la pământ, ci în aceasta trebuie să fie adusă și nădejdea, un curaj nou, astfel ca oamenii să aibă curaj să-L creadă pe Dumnezeu din nou, ca oamenii să se dedice din nou lui Dumnezeu. Noi știm că doar Dumnezeu o va face bine până la sfârșit. Cel care ne-a chemat, El ne socotește neprihăniți și nouă, celor pe care El i-a socotit neprihăniți, ne-a deja dăruit slava cerească. Noi Îi putem mulțumi lui Dumnezeu din toată inima. Bucurați-vă împreună cu noi și noi ne bucurăm împreună cu voi căci am găsit har înaintea lui Dumnezeu ca să recunoaștem ziua, ceasul, mesagerul și mesajul și să știm că acum suntem foarte aproape înaintea revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru. Noi nu credem nicio răstălmăcire, ci credem Cuvântul original, sfânt, al lui Dumnezeu. Lui, Dumnezeului atotputernic să-I fie adusă toată slava, cinstea și închinarea. Și astăzi se poate spune: Cuvântul lui Dumnezeu nu se va întoarce fără rod, ci va rezolva scopul pentru care Dumnezeu l-a trimis, așa cum o spune Isaia în cap. 53 și 55. Dumnezeului nostru să-I fie adusă toată cinstea pentru toate lucrurile în Numele sfânt al lui Isus. Amin.

Să ne ridicăm și să cântăm cântarea „Așa cum sunt”. Cine crede că revenirea Domnului nostru este foarte aproape? Toți cred. Cine crede că ultimul mesaj a fost necesar ca noi să fim chemați afară? Amin. Cine crede că Dumnezeu înfăptuiește acum în noi această pregătire? Amin. Noi nu venim degeaba în acest loc. Ci noi trăim pregătirea noastră, printr-o credință desăvârșită în jertfa desăvârșită de pe Golgota. Noi primim aceasta și putem spune așa cum am citit din Ps. 32: „El ți-a iertat toate păcatele” până la Isaia 43.

Toate aceste cuvinte prețioase: „El ți-a iertat toate păcatele și toate fărâdelegile tale și-ți vindecă toate bolile tale”.

Dacă avem frați și surori în mijlocul nostru care n-au o biserică locală, care nu-i pot chema pe bătrânii bisericii să se roage pentru ei, noi ne vom ruga pentru voi. Dacă aveți o biserică locală atunci chemați pe bătrânii din acel loc ca să se roage pentru bolnavi – așa este scris în Iacov 5. Dar acolo unde Domnul a fost prezent toți au putut veni la El și toți și-au primit răscumpărarea, vindecarea lor și tot ce le-a fost necesar, prin har. Ei au trăit aceste lucruri și noi credem că aparține de această lucrare, că Dumnezeu Își confirmă Cuvântul Său. Acolo unde se vestește Cuvântul Său acolo El îl confirmă. Noi nu trebuie să trimitem pe nimeni acasă și să-i spunem: Tu trebuie să vii din nou încă odată. Noi putem reveni în acest loc, dar pentru ceea ce ne rugăm astăzi este ca Dumnezeu să ne dăruiască răspuns, prin har. Toți care au venit la El au putut s-o trăiască. Celui orb El i-a spus: „Capătă-ți vederea”; leprosului i-a spus: „Fii curățat”. El n-a izgonit pe niciunul din cei ce au venit la El. El a spus: „Veniți la Mine voi toți care sunteți trudiți și împovărați. Eu vreau să vă dau odihnă”.

Ne vom ruga pentru toți care au probleme și îngrijorări. Să cântăm încă o dată cântarea „Așa cum sunt”. Să ne rugăm pentru toți care sunt prezenți aici în față. Dacă mai sunt unele îngrijorări sau dorințe pe care vrem să le aducem Domnului, atunci Îl rugăm pe Dumnezeu ca să ne binecuvânteze. Frate Schmidt, te rog vino și roagă-te cu noi toți împreună.

Frați și surori, să rămânem în această atmosferă de rugăciune. Prezența lui Dumnezeu este aici. Domnul Își confirmă Cuvântul Lui sfânt. Câți cred mesajul timpului de sfârșit pe care Dumnezeu ni l-a dăruit? Dumnezeu nu poate altfel. El este un Dumnezeu adevărat, El este credincios, El este Același ieri, azi și în veci. Mulțumiți-I cu toții, mulțumiți-I cu toții. Nu trebuie să fie cu glas tare, dar mulțumiți-I toți, mulțumiți-I Domnului și spuneți: Doamne Îți mulțumesc! Deschideți-vă gura, deschideți-vă inima, mulțumiți-I Domnului. Aleluia! Aleluia pentru Sângele Mielului, pentru Sângele legământului celui nou, pentru Cuvântul Tău pe care Tu ni l-ai descoperit, pentru mesaj. Binecuvântează Doamne! Aleluia! Slăviți-L pe Domnul. Lăudați

Numele Lui sfânt. Aleluia! În această adunare va fi adus rod pentru veșnicie. Cuvântul, Sămânța, a fost semănată și Duhul Sfânt vine peste Sămânța ca s-o aducă la viață. O, Dumnezeule, dăruiește-o tuturor fraților și surorilor. În această seară noi Îți mulțumim și doar Ție Îți dăm toată cinstea. Aleluia! Aleluia! Cinste să-I fie adusă Dumnezeului nostru. Amin.